

TanıŖalım

Benim adım Deren. On bir yaŖındayım. Altıncı sınıfa gidiyorum. YaŖadığım olayları anlatmayı çok seviyorum. ArkadaŖlarımın anlattıklarını dinlemeyi, fikrimi söylemeyi de çok severim. Bu kitapta da yaŖadıklarım-dan bir kesiti size anlatmak istiyorum. Umarım beni dinlerken siz de düşünürsünüz.

Belki bana pek çok konuda katılmayacak-sınız. Ya da anlattıklarım size çok tanıdık gelecek. Ne olursa olsun, siz de yaŖadıklarınızı yazarsanız sevinirim.

Belki bir gün karşılaŖırız, yüz yüze de konuşuruz.

Hepinizi çok seviyorum sevgili arkadaş-larım.

Büyüme

hakımız!

Büyüme Heyecanı

Ben büyümek isteyen bir çocuğum.

Bunu söyleyip de çevremdekilere anlatmaya çalıştığımda gülümsüyorlar. Bütün çocuklar bir an önce büyümek istermiş. Küçükken babam da hep yaşını büyük söyleyip kendinden büyüklerin yanında dolaşmaya özenirmiş.

Türkçe dersindeydik. Öğretmenimiz dört kişilik gruplar kurdu. Kendimize birer ad aldık. Konuşma konularını kendimiz seçtik. Sonra grupların sunum yapacağı sırayı ad çekerek belirledik.

İlk sunumu yapacak arkadaşlar, “Büyümek Hakkımız” başlığını seçmiş. Grubun adı, “Dinozorlar Uykuda.”

Adları çok hoşumuza gitti. Sunum yapılacak ders saatini heyecanla bekledik. Çok güzel hazırlanmışlar. Niçin büyümek istediklerini anlattılar. Büyüyünce yapmak istediklerini renkli bir sunumla örneklediler. Çok alkış aldılar.

Sunumlarının sonunda bize de söz verdiler ama pek konuşan olmadı. Ben kısa bir konuşmayla, “Büyümek hakkımız; söke söke alırız!” dedim. Arkadaşların çoğu burun kıvrırdı. Güzel bir slogandı bence. Konuşmamı çok uzatmadım ama konuştuğum için mutlu oldum. Nedense içim de rahatladı.

“Sana büyüme diyen mi var!” dedi Yıldırım.

“Hakkını kim elinden alıyor ki?” dedi İlayda.

Hazırlıklıydım aslında böyle çıkışlara. Aklımda tuttuğum pek çok şey vardı. Vardı da, arkadaşların bu çıkışından sonra birden tutulup kaldım. Öğretmen araya girdi. Diyebileceklerimi diyemedim sustum.

“Bu dünya dinazorların hakkıydı aslında” dedi grup sözcüsü. “Çok güçlüydüler, belki dayanışmayı da biliyorlardı ama bak

ortada adları var yalnızca. Yani söke söke alamadılar!”

“Evrendeki değişime ayak uydurabilenleri, inatla direnmişler, küçülmüşler, sürünmüşler, kanatlanmışlar; çok değişmişler ama o kocaman dinozorlardan armağan kalmışlar bize!” dedi Sezen. “Şimdi adlarını bilemeyeceğim bazı kuşların ve sürüngenlerin soyu dinozorlara dek gidiyormuş. Öyle okudum.”

“O zaman, söke söke almışlar o kuşlarla sürüngenler işte!” dedim. Kim bilir yıllar boyunca, yani binlerce yıl değişip de uyum sağlayayım derken neler neler çektiler!”

Ders zili çalmasa daha neler konuşacaktık bilmiyorum. Ben de açılmaya başlamıştım.

Arkadaşlarımızın sunumları pek hoşumuza gitti. Söz sözü açtı. Sevdik biz bu işi.

Kesin bildiğim bir şey var ki ben de pek çok arkadaşım da çabucak büyümek istiyoruz. Bu isteğimiz bizim aceleciliğimizden olabilir. Bir de büyüklerin bazı konularda bizi görmezden gelişi etkili oluyor sanırım.

Daha geniş düşüneceğim. Sorup soruşturacağım önemli bir konu bu aslında.

Benim düşünceme katılıyorsanız; siz de akıl yorup araştırabilirsiniz! Konuyu şöyle özetleyebilirim: “Bir çocuk niçin büyümek için acele eder?”

Bu büyüme işinin boyumuzun büyümesi olarak düşünülmediğini de anımsatmak isterim. Büyümek deyince, akıl yürütebildiğimi, benim de bir düşüncem olduğunu, karar verebileceğimi, sorumluluk alabileceğimi, bana güvenilmesini anlatmak istediğimi anlamışsınızdır sanırım. Yoksa yalnızca boyum büyüsün, yaşım artsın değil tüm isteğim.

Yaşımızla ilgili takıntı, büyüklerimizde var aslında. Onlar bizim gibi düşünmüyor. Sınırlar, kurallar koyarak çocukların yaşıyla ilgileniyorlar. “İki buçuk üç yaşında inatçı oluyorlar” ya da “Beş yaşındaki oğlanlar da pek gözü kara oluyor” diye konuştuklarını duydum. Doğruluk payı olsa bile, bunu genel kural durumuna getirmemek gerekir diye düşünüyorum.

Söz açılmışken şunu da belirteyim; kendime çok güveniyorum örneğin. Annemin dediğine göre, her konuda kendime bir görev çıkarıyormuşum. “Ben yapabilirim”

deyip de öne atıldığımda, gülerek uyarıyorlar. “Senin için daha çok erken canım, bir gün gelecek sen de bu konuda üstüne düşeni yapacaksın” diyorlar. Sessizce geriye çekiliyorum.

Bıraksalar, neler yapacağımı görecekler ama çok kararlılar. Ne söylesem boş! Kes-tirip atıyorlar. Bu konuda beni en iyi anlayan, amcamın kızı Öykü Abla. O da ben gibi düşünüyor. Anlattıklarına göre, daha çok küçükken bile her konuda sorumlu oymuş gibi kafa yorarmış. O kadar çok uyarılmış ki sonunda susmuş da “Amaaan! Bana ne!” demeye başlamış. Bu kez de “Kızım, düşünceni söylesene!” demeye başlamışlar. Ah şu büyükler!

Yaşamda hep büyüklerin dediği oluyor.

Denemedikleri bir şeyde bile çok güvenle karar vermeleri doğru mu sizce?

“Senin için çok erken!” dediklerinden söz ediyorduk ya! Beni hangi alanda denediler de bu sonuca vardılar, merak ediyorum! Yemin ederim, kimi zaman onlardan önce düşünüyorum ya, ses etmiyorum. Tartışıp konuşup benim dediğime geliyorlar; sanırsınız ki yeni bir gezegen keşfettiler!

Yapıp yapamadığıma baksalar, bana bir fırsat verseler, anlayacaklar.

Nerde bende o şans!

Dedem anlatmıştı. Dünyaca ünlü bir matematikçi, daha dört yaşındayken, babasının işçilerin ücretlerini yanlış hesapladığını söyleyip de durumu düzeltmiş. Parlak matematik gücünü ortaya koyarak geleceğin ünlü matematikçisi olacağını ailesine de çevresine de kabul ettirmiş. Gaus adlı bu ünlü matematikçinin yetişmesinde kendisine o gün inanan ailesinin ne kadar çok etkisi var, düşünsenize...

El işlerini seviyorum. Elime aldığım her aleti kolayca kullanıyorum. Bu bir yetenek de olabilir, özel bir ilgi de. Adı ne olursa olsun; büyüklerim bu durumu görüp beğenmeleri gerekirken, hemen telaşlanıyorlar.

“Bırak onu çabuk! Başımıza bir iş açacaksın şimdi!”

Bu sesleniş, annemin... Belki aynı şeyleri siz de duyuyorsunuz. Makas, iğne, tornavida, pense, çekiç gibi küçük el aletleri korku yaratıyor. Telaşını anlıyorum. Bana bir zarar gelmesini istemediği için öyle yapıyor.

“Anne, sen bıçakla iş yapmayı ne zaman, nasıl öğrendin, anlatır mısın?” dedim. Düşündü, ses etmedi. O günden beri sofrada hep bıçak koyuyor tabağımızın yanına. Artık bıçak kullanmayı öğreneceğiz. Kardeşim benden gayretli çıktı. Çatal bıçağı kullanmada ustalaşıyor neredeyse. Ben de fena sayılmam. Hem çok kurallı, tertemiz yemek yiyoruz hem de bıçak kullanmanın ilk adımını geçmek üzereyiz.

Bisikletimin çizilen boyalarını yenilemek istedim geçenlerde... İzin yok! Hiç olmazsa zımpara işini ben yapayım dedim. Olmaz! Kardeşimi salıncakta sallamama bile izin vermiyorlar. Yamuk sallayıp kenardaki demirlere çarptırabilirmişim!

İki elimle tuttuğum salıncağı, niçin yamuk sallayıp da yandaki demirlere çarptırayım?

Hafta sonu bir kır kahvesine gittik. Kahvenin yanındaki oyun bahçesinde oynayalım derken de karıştılar: Oradan koşma! Kaydırdaktan kayarken acele etme! Kardeşini sen sallama sakın!